

[Undervisningsministeren.]

ærede medlem —, vil jeg trøste det ærede medlem med, at under forhandlingen i det andet høje ting trådte en repræsentant for folkekirken, medlem af det andet høje ting hr. Hans Thyge Jacobsen frem med nogle meget tydelige forsikringer om, at nu klippede man det sidste bånd, der var mellem kirken og skolen, over, nu havde degnen, som han sagde, sejret over præsten endeligt og endegyldigt. Ja, sådan kan man altså se på det, og har hr. Hans Thyge Jacobsen ret, skulle der ikke være så meget at være ked af for det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig i, hvem der har ret. Jeg glæder mig kun over, at vi nu er nået til enighed om selve spørgsmålet.

Overfor det ærede medlem hr. Bonnichsen vil jeg gerne udtrykke min tak for de mange kloge og vejledende bemærkninger, han gjorde angående de særlige københavnske forhold. Jeg tror, man må sige, at ordet „tilsyn“ i § 49 er et ganske naturligt ord at bruge i forbindelse med skoleinspektøren, og jeg kan ikke se, at ordet, fordi det bruges om nævnet, ikke også skulle kunne bruges om andre. Hvis „tilsyn“ betød „overopsyn“, var det noget andet. Jeg erkender, at der ikke i begge paragraffer kunne stå „overopsyn“, for dette ord måtte indebære udelukkelse af alle andre, idet kun een part kan have overopsyn, men i ordet „tilsyn“ ligger der ikke noget sådant. Derfor synes jeg udmærket godt, man kan sige, at disse nævn har tilsyn qua nævn. Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det enkelte nævnsmedlem kan ikke pludselig komme og sige: nu vil jeg det og det. Det er kun qua nævn, disse skolenævne har et stort ord at sige på disse områder, hvor de har interesse i at føre tilsyn. På ganske samme måde er der en række områder, hvor skoleinspektøren som leder af skolen fører tilsyn. Det gælder en del pædagogiske ting, som man slet ikke kan påregne, at nævnet vil kunne føre tilsyn med.

Hvad angår § 47, stk. 8, kan jeg ikke se, at der skulle være nogen grund til den enorme sårbarhed, der har givet sig udtryk, fordi lærerrådet skal give skolenævnet meddelelse angående læremidlerne. Jeg kan ikke se, at det på nogen måde, skulle være krænkende. Det ærede medlem stiller mig nu det spørgsmål, om det blot er en meddelelse, der er tale om, eller om nævnet kan gribe ind. Jeg synes, man må svare sådan, at hvis der i meddelelsen er et eller andet påfaldende, som nævnet ønsker at gøre bemærkning om overfor lærerrådet, må det

selvfølgelig kunne gøre det. Ethvert fornuftigt lærerråd vil da tage det op til forhandling i et møde og se, om der er mening i det, der bliver sagt. Lærerrådet må derefter søge at gøre sine synspunkter gældende, og så må de to parter se at finde en rimelig ordning. Her må man regne med, at det, forældrene kan gøre bemærkninger om med hensyn til læremidlerne, er, hvad der vedrører indholdet, men ikke bekostningen, for ved de kommunale skoler er der ikke noget bekostningsspørgsmål. Jeg er ikke blind for, at der i en periode har været læremidler af et indhold, som vi fra ministeriets side senere har måttet gøre bemærkning til. Der kunne tænkes tilfælde — vi ved jo ikke, hvilke situationer der kan komme til at foreligge —, hvor det var ganske gavnligt, om denne forældreinstitution kunne gøre bemærkninger om valget af læremidler. Jeg synes, det er en overordentlig sårbarhed, der gør sig gældende, når man føler sine rettigheder krænket ved, at en sådan meddelelse skal gives, og at der derefter kan gøres bemærkninger dertil.

Så er der naturligvis spørgsmålet, om forældrene virkelig vil føle sig repræsenteret af dem, der er valgt til nævnet. Det er et meget vanskeligt spørgsmål, og jeg føler mig ikke sagkyndig nok til at svare på det.

Til sidst skal jeg takke det ærede medlem hr. H. C. Andersen for den trods betænkelighed ved loven velvillige måde, hvorpå han henvendte sig til mig. Jeg tror nu ikke, vi var kommet stort længere selv med al den pædagogiske erfaring, der er samlet i dette høje ting. Jeg er nemlig overtydet om, at de gode hjerner, som findes her, i meget høj grad har været aktive under de gruppemøder, hvor disse ting har været drøftet. Hvis dette høje ting skulle øve sin indflydelse, ville det ikke blive ad overnaturlig vej, men det ville blive ad den højst naturlige vej, at de medlemmer, som har talt i gruppemøderne, også ville tale i udvalget. Det må jeg trøste det ærede medlem med.

Talen om, at loven jages igennem, må jeg tage afstand fra i betragtning af, at vi i 4 måneder har ligget og forhandlet, ikke blot med udvalget i det andet høje ting, men også med partierne. Derfor håber jeg, at det ærede medlem trods alle betænkeligheder vil overvinde sig selv, ligesom vi allesammen mere eller mindre har måttet overvinde os selv af hensyn til det vigtigste formål, vi her har: at få ro om skolens gerning og få en tilsynslov, der uden politiske modsætninger kan arbejdes med.